

Posipanje s pepelom

Franc Kramberger, mariborski nadškof, je odstopil, Miran Kramberger, človek, ki iz ozadja vodi T-2, pa ostaja. Čeprav imata enak priimek, Krambergerja nista v sorodu. Mirana Krambergerja iz Jiršovcev pri Desterniku širša slovenska javnost ne pozna. Po odhodu z mesta direktorja Siola in člana uprave Telekom Slovenije je prevzel vaje alternativnega telekomunikacijskega operaterja. Čeprav Kramberger nikoli ni bil direktor T-2, je tam vseskozi vlekel najpomembnejše niti iz ozadja in zato veljal za neformalnega prvega človeka družbe. Decembra lani pa se je razkril tudi kot imetnik 0,43-odstotnega lastniškega deleža. Za manj kot pol odstotka telekomunikacijskega operaterja je plačal piškava dva evra, je razkril Poslovni Dnevnik.

Šokantni podatki o poslovanju cerkvenih Zvonov, ki so nedavno prišli v javnost, kažejo, da je prav T-2 največji mlinski kamen, ki visi okoli vratu mariborske nadškofije. Pornografija, ki so jo razpečevali po optičnih kabljih, pomeni samo eno (moralno) plat zgodbe. Toda T-2 se ne potaplja zaradi pornografije, ampak zgrešenega poslovnega modela, za kar nosijo odgovornost poslovodstvo podjetja in njegovi nadzorniki, na koncu lastniške verige pa tudi vodstvo mariborske nadškofije. Pa tudi vodstvo državne NLB, ki je v letu 2009, torej za časa sedanje Pahorjeve vlade, cerkvenim holdingom posodila okoli 150 milijonov evrov. Izgovori, da je brodolom posledica recesije, ne vzdržijo, recesija je to nesrečno zgodbo, tako kot pri drugih tajkunskih holdingih, samo še pospešila.

Ozadje pri T-2 je v intervjuju v zadnji Družini nakazal direktor Zavoda Antona Martina Slomška dr. Ivan Štuhec –

najbolj verjetno se mu zdi, da so načrtno zrušili alternativnega operaterja. Štuhec je postavil tri hipoteze za nastalo situacijo: po prvi so tisti, ki so postavljali T-2, to delali iz nevednosti (ta možnost se mu ne zdi najbolj verjetna; op. p.), po drugi so nekateri snovalci T-2 zaradi lastnih interesov zavestno delovali rušilno, ker so od vsega začetka načrtovali, da bodo ta projekt v nekem trenutku moralno diskreditirali in si ga poceni prisvojili. Po tretji hipotezi pa so bili ti ljudje v T-2 celo poslani z nalogo, da ga diskreditirajo.

Dr. Štuhec danes tudi o politični dimenziji zgodbe domneva, da je bilo nekaj denarja po T-2 pred prejšnjimi parlamentarnimi volitvami namenjenega tudi za sporno ustanavljanje krščanskodemokratske stranke dr. Jožeta Duhovnika. »*Mislím, da je šlo pri tem za umazano igro, za katero vemo, da se je želela v zadnjem obdobju spet obnoviti,*« pravi dr. Štuhec in ob tem namiguje na namero Lojzeta Peterleta, da bi po sporu z vodstvom Nove Slovenije ustanovil novo krščanskodemokratsko stranko. Peterletov zaupnik pri tej zadevi, o čemer smo v Reporterju decembra lani že pisali, pa je (bil) prav zakulisni človek iz T-2 Miran Kramberger.

Ko je leta 2004 Janez Janša prišel na oblast, si je Kramberger na vse kriplje prizadeval priti nazaj na Telekom Slovenije, a funkcije predsednika uprave, ki si jo je tako strašno želel, ni dobil. Zamera do Janše je bila zato neizmerna. Kramberger je že kmalu ugotovil, da se investicija v T-2 ne bo izšla, s prodajo Telekomu pa bi bilo moč nasedlo zgodbo nekako rešiti. A posluha v prejšnji vladi za to namero ni bilo. Nekdanji premier, sedaj vodja opozicije, že ve zakaj. ■

Uvodnik: **Silvester Šurla**

odgovorni urednik revije Reporter
silvester.surla@reporter.si

Vodilni ljudje gospodarskega imperija mariborske nadškofije z ekonomom Mirkom Krašovcem na čelu, kar kaže na specifično dialektiko, so med tranzicijo z levo nomenklaturu sklenili kar nekaj kupčij. Ena od teh je bila tudi prodaja četrtnine Dela v času vlade Toneta Ropa. Poleg zelo visoke kupnine si je tedaj Krašovec izbral še nekaj drugih koncesij, ki so omogočile nastanek velike gospodarske hobotnice mariborske nadškofije.

Primarni cilj Mirka Krašovca, ki se mu je kasneje pridružil Miran Kramberger, je bilo povečevanje in koncentracija premoženja v številnih slovenskih podjetjih pod okriljem podjetja Gospodarstvo Rast in dveh finančnih holdingov Zvon. Krašovec je pred javnostjo rad govoril o plemenitih ciljih svojega početja, da bo cerkveni gospodarski sistem finančno zaobjemal pastoralne projekte, a v resnici je bila koncentracija premoženja do **malih delničarjev**, ki so v Krekove pide vložili svoje certifikate, enako neusmiljena kot pri pidovskih baronih Darku Horvatu in Igorju Lahu. Na načelo socialne pravičnosti, ki je bil zaščitni znak Janeza Evangelista Kreka, so v Krekovih družbah hitro pozabil in namesto tega na svoj oltar postavili dobiček. Ta pohlep pa jih je lahko vodil le v pogubo. ■